

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 5.2.2019 r.
COM(2019) 71 final

ANNEX

ZALĄCZNIK

do

zalecenia dotyczącego DECYZJI RADY

**upoważniającej do uczestnictwa w negocjacjach w sprawie drugiego protokołu
dodatkowego do Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości (CETS nr 185)**

ZAŁĄCZNIK

1. CELE

W trakcie negocjacji Komisja powinna dążyć do osiągnięcia celów określonych poniżej.

- a) Negocjacje powinny zapewnić pełną zgodność Konwencji i protokołów dodatkowych z prawem UE i wynikającymi z niego obowiązkami państw członkowskich, zwłaszcza w odniesieniu do uprawnień dochodzeniowych przyznanych stronom spoza UE.
- b) W toku negocjacji należy w szczególności zapewnić poszanowanie podstawowych praw, wolności i ogólnych zasad prawa UE zapisanych w traktatach Unii Europejskiej i w Karcie praw podstawowych, w tym zasady proporcjonalności, praw procesowych, domniemania niewinności oraz prawa do obrony osób, wobec których prowadzone jest postępowanie karne, a także prawa do prywatności i ochrony danych osobowych oraz danych pochodzących z łączności elektronicznej w przypadku przetwarzania takich danych, w tym przekazywania ich organom ścigania w państwach spoza Unii Europejskiej, jak również wszelkich obowiązków w tym zakresie spoczywających na organach ścigania i organach sądowych.
- c) Ponadto drugi protokół dodatkowy powinien być zgodny z wnioskami ustawodawczymi Komisji w sprawie elektronicznego materiału dowodowego, z uwzględnieniem późniejszych zmian wprowadzonych przez współprawodawców w toku negocjacji w ramach procedury ustawodawczej i ich ostatecznej formy (po przyjęciu), a także zapobiegać kolizji przepisów. W szczególności protokół ten powinien w jak największym stopniu ograniczyć potencjalne ryzyko związane z sytuacją, w której nakazy wydania dowodów wydawane na podstawie przyszłego instrumentu prawnego UE powodowałyby kolizję z prawem państw trzecich będących stroną tego protokołu. Przy uwzględnieniu w nim odpowiednich gwarancji w zakresie ochrony danych i prywatności, ułatwiłyby on usługodawcom z UE przestrzeganie ich obowiązków wynikających z unijnych przepisów o ochronie danych i prywatności, w zakresie, w jakim taka umowa międzynarodowa mogłaby stanowić podstawę prawną przekazywania danych w odpowiedzi na nakazy wydania dowodów lub wnioski wystosowane przez organ państwa spoza UE będącego stroną drugiego protokołu dodatkowego, w których organ ten zwraca się do administratora danych lub podmiotu je przetwarzającego o ujawnienie danych osobowych lub danych pochodzących z łączności elektronicznej.

2. ZAGADNIENIA SZCZEGÓLNE

I. Związek z prawem UE i innymi (potencjalnymi) umowami

- d) Należy zapewnić, aby drugi protokół dodatkowy zawierał klauzulę rozdzielności, zgodnie z którą państwa członkowskie w swoich wzajemnych stosunkach nadal stosują przepisy Unii Europejskiej, a nie drugi protokół dodatkowy.
- e) Drugi protokół dodatkowy może mieć zastosowanie w przypadku braku innych bardziej szczegółowych umów międzynarodowych wiążących Unię Europejską lub jej państwa członkowskie i inne strony Konwencji lub – o ile takie umowy międzynarodowe istnieją – jedynie w zakresie, w jakim określone kwestie nie są uregulowane w tych umowach. Te bardziej szczegółowe umowy międzynarodowe powinny zatem mieć pierwszeństwo przed drugim protokołem dodatkowym, o ile są zbieżne z celami i zasadami Konwencji.

II. Przepisy dotyczące skuteczniejszej wzajemnej pomocy prawnej

- f) Przepisy dotyczące „języków wniosków” w obecnej formie przewidują, że wnioski należy składać w języku akceptowanym przez stronę będącą adresatem wniosku lub z załączeniem tłumaczenia na taki język. Unia Europejska powinna poprzeć wstępnie przyjęty projekt tekstu i sprawozdanie wyjaśniające.
- g) Przepisy dotyczące „wzajemnej pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych” w obecnym brzmieniu umożliwiają szybkie zwrócenie się o wzajemną pomoc poprzez wysłanie takiego wniosku w formie elektronicznej, w przypadku gdy strona składająca wniosek jest zdania, że istnieje sytuacja nadzwyczajna, zdefiniowana jako sytuacja, w której istnieje znaczące i nieuchronne zagrożenie życia lub bezpieczeństwa osób fizycznych. Unia Europejska powinna poprzeć wstępnie przyjęty projekt tekstu i sprawozdanie wyjaśniające. Zakres wzajemnej pomocy powinien być identyczny z tym, który został określony w art. 25 Konwencji.
- h) W odniesieniu do postanowień dotyczących „wideokonferencji” Unia Europejska powinna dążyć do tego, aby w miarę możliwości drugi protokół dodatkowy był zgodny z odpowiednimi postanowieniami obowiązujących umów międzynarodowych między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a innymi stronami Konwencji. Przepisy te powinny umożliwiać państwom członkowskim zapewnienie przestrzegania mających zastosowanie gwarancji praw procesowych wynikających z prawa unijnego i krajowego.
- i) W odniesieniu do przepisów dotyczących „wzoru zatwierdzenia” Unia Europejska powinna dążyć do tego, aby projekt tekstu i uzasadnienie zawierały elementy, takie jak obowiązkowe maksymalne dopuszczalne terminy na podjęcie decyzji przez organy krajowe, w celu zapewnienia, aby jego stosowanie skutkowało szybszym procedurami; ponadto powinny one zapewnić, aby obciążenia spoczywające na usługodawcach były proporcjonalne, a w stosownych przypadkach miały zastosowanie środki odwoławcze.

III. Przepisy umożliwiające bezpośrednią współpracę z usługodawcami w innych jurysdykcjach

- j) W odniesieniu do przepisów dotyczących „bezpośredniej współpracy z usługodawcami w różnych jurysdykcjach” Unia Europejska powinna zapewnić, aby drugi protokół dodatkowy był zgodny z prawem UE, obejmował odpowiednie gwarancje, a obciążenie usługodawców było proporcjonalne.
- k) W odniesieniu do przepisów dotyczących „międzynarodowych nakazów wydania dowodów” Unia Europejska powinna zapewnić, aby drugi protokół dodatkowy zawierał odpowiednie gwarancje w zakresie praw podstawowych, biorąc pod uwagę różny poziom wrażliwości poszczególnych kategorii danych oraz gwarancje uwzględnione w europejskich nakazach wydania dowodów w odniesieniu do różnych kategorii danych.
- l) W odniesieniu do przepisów dotyczących „międzynarodowych nakazów wydania dowodów” Unia Europejska nie powinna sprzeciwiać się włączeniu do drugiego protokołu dodatkowego dodatkowych gwarancji i podstaw odmowy w porównaniu z wnioskami Komisji dotyczącymi elektronicznego materiału dowodowego, z uwzględnieniem późniejszych zmian wprowadzonych przez współprawodawców w tych wnioskach w toku negocjacji w ramach procedury ustawodawczej i ich ostatecznej formy (po przyjęciu), takich jak powiadomienie i zgoda ze strony państwa usługodawcy oraz uprzednia weryfikacja dokonywana przez sąd lub

niezależny organ administracyjny, o ile nie zmniejsza to w sposób nieproporcjonalny skuteczności tego instrumentu w ramach drugiego protokołu dodatkowego (np. w należycie uzasadnionych pilnych przypadkach). Wszelkie dodatkowe gwarancje i podstawy odmowy nie powinny wpływać na funkcjonowanie wniosków UE w sprawie elektronicznego materiału dowodowego w stosunkach między państwami członkowskimi.

IV. Silniejsze gwarancje w odniesieniu do istniejących praktyk transgranicznego dostępu do danych

- m) W odniesieniu do przepisów dotyczących „rozszerzenia wyszukiwania i dostępu w oparciu o dane uwierzytelniające” i „technik dochodzeniowo-śledczych” Unia Europejska powinna zapewnić, aby drugi protokół dodatkowy zawierał odpowiednie gwarancje w zakresie praw podstawowych. W związku z tym projekt tekstu powinien również zawierać warunek, zgodnie z którym dane przechowywane w połączonym systemie komputerowym są zgodnie z prawem dostępne z pierwotnego systemu, a dostęp jest konieczny i proporcjonalny oraz nie wiąże się z naruszeniem środków bezpieczeństwa w urządzeniach zgodnie z gwarancjami określonymi poniżej.
- n) Unia Europejska powinna również zapewnić, by projekt tekstu nie ograniczał możliwości takiego dostępu, które są obecnie przewidziane w państwach członkowskich.

V. Gwarancje, w tym wymogi w zakresie ochrony danych

- o) Unia Europejska powinna zapewnić, aby drugi protokół dodatkowy zapewniał odpowiednie gwarancje w zakresie ochrony danych w rozumieniu dyrektywy (UE) 2016/680 i rozporządzenia (UE) 2016/679 oraz dyrektywy 2002/58/WE, w odniesieniu do gromadzenia, przekazywania i późniejszego wykorzystywania danych osobowych oraz danych pochodzących z łączności elektronicznej zawartych w elektronicznym materiale dowodowym, o który zwraca się organ wnioskujący. Gwarancje te należy ująć w drugim protokole dodatkowym, uwzględniając gwarancje zawarte w umowach UE, takich jak umowa ramowa UE-USA i unowocześniona Konwencja Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych (CETS nr 108). Gwarancje te powinny dotyczyć sytuacji przetwarzania danych zarówno w kontekście wzajemnej pomocy między organami ścigania, jak i bezpośredniej współpracy organów ścigania z usługodawcami. Unia Europejska powinna dążyć do tego, by gwarancje te miały zastosowanie w odniesieniu do wszystkich uprawnień dochodzeniowych, zarówno istniejących już obecnie w kontekście Konwencji, jak i wynikających z drugiego protokołu dodatkowego.

3. ZASTOSOWANIE TERYTORIALNE, WEJŚCIE W ŻYCIE I INNE POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Postanowienia końcowe protokołu dodatkowego, w tym przepisy dotyczące wejścia w życie, zastrzeżeń, wypowiedzenia itp. powinny być w miarę możliwości i w stosownych przypadkach opracowane zgodnie z postanowieniami Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości (CETS nr 185). Postanowienia odbiegające od standardowych klauzul

powinny być stosowane tylko wtedy, gdy jest to konieczne do osiągnięcia celów drugiego protokołu dodatkowego lub odzwierciedlenia jego szczególnych okoliczności.